



Arrest

nr. 59 560 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANHEMMENS, die loco advocaat V. SPIRIDAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 1 oktober 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 21 januari 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van A. N.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Gjilan (Kosovo) en beschikt u over het Kosovaars staatsburgerschap. Tevens blijkt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten dat u ook over de Servische nationaliteit beschikt. Een tiental jaar geleden huwde u traditioneel met J. A. (O.V. 6.697.103). Samen hebben jullie vier kinderen. In Kosovo had u het niet voor de wind. U diende

met uw gezin per maand rond te komen met zestig euro sociale bijstand en met wat u verdiende door de verkoop van door u verzameld papier, karton en blik. U was ingeschreven in een tewerkstellingsbureau, maar ondanks dat er regelmatig officieel werk voorhanden was, kreeg u het niet ten gevolge van uw etnische origine. Daar u de financiële mogelijkheden niet had, gingen uw kinderen in Kosovo niet naar school. In de periode mei/juni 2010 vielen er op een dag, ergens na de middag, twee Albanezen uw huis binnen en eisten geld van u. Daar die twee Albanezen gemaskerd en volledig in het zwart gekleed waren, weet u niet wie ze waren, maar u vermoedt dat ze uit de wijk waar u woonde afkomstig waren. U bent ervan overtuigd dat het uw belagers niet te doen was om geld, maar dat ze het opzet hadden u te mishandelen. U werd door hen geslagen en uw partner werd aan haar haren getrokken. U was er erg aan toe en belde de politie. De politie kwam ter plaatse en ondervroeg u over het voorval. De politie nam u mee en bracht u naar het ziekenhuis. Nadat u het ziekenhuis mocht verlaten, ging u langs bij de politie in Gjilan om te vragen of ze al wat meer wisten over de daders, maar de politie stond geen stap verder. Na dit incident besliste u samen met uw partner Kosovo te verlaten. Een vier- à vijftal dagen na het incident vertrok u met uw gezin naar Vranje in Servië. U verbleef daar enige tijd bij uw neef en deed er enkele administratieve pogingen om uw huis te verkopen. In Vranje leerde u iemand kennen die u naar België kon brengen. U verkocht uw huis aan een kennis van uw vader en betaalde de smokkelaar 2800 euro voor uw reis. Eind september 2010 verliet u met uw gezin Servië, reisde u een twee- à drietal dagen en kwam u op 1 oktober 2010 in België aan, waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u er vreest voor het leven van uzelf en uw gezin. Omdat uw kinderen het allerbelangrijkste zijn, hoopt u dat ze in België geschoold kunnen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische geboorteakte en uw Servisch nationaliteitsbewijs, beide uitgereikt op 21 juli 2010 te Vranje; en een document van de VZW 'Telebouworde Limburg' waaruit blijkt dat u enkele malen deelgenomen heeft aan een papierophaling.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat Kosovo betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw beweerde recent verblijf in Gjilan tot mei/juni 2010. Dat er met rede ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde recent verblijf in Kosovo is ondermeer te wijten aan jullie geheel gebrek aan overtuigende identiteitsdocumenten – zoals ondermeer een identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo) of een nieuwe Kosovaarse identiteitskaart of de geboorteaktes van jullie kinderen, die allen in het naoorlogse Kosovo geboren zouden zijn – die uw daadwerkelijk verblijf van de afgelopen jaren in Kosovo zouden kunnen staven. U beweerde dat u uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen onderweg naar België verloren zou zijn (CGVS, p. 5; CGVS partner, p. 5). U en uw partner legden weliswaar elk een Servische geboorteakte en een Servisch nationaliteitsattest neer, maar deze werden uitgereikt in Vranje en Nis (beide steden in Servië) en bevestigen hoogstens jullie identiteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo, maar geenszins jullie verblijf in Kosovo de afgelopen jaren. Het feit dat uw partner een identiteitskaart neerlegde die uitgereikt werd in 2004 door de gemeente Obilic (Kosovo) kan evenmin een ander licht werpen op de twijfelachtigheid van jullie beweerde recent verblijf in Kosovo aangezien dit document volgens uw partner eveneens in Nis verkregen werd (CGVS partner, p. 4). Verder had u slechts een zeer vage kennis over wat UNMIK is of doet. U kwam niet verder dan te stellen dat UNMIK, wanneer het daartoe in staat is, hulp verleent aan personen die er om vragen. Echter, UNMIK (United Nations Interim Administration in Kosovo), de tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo, stond ondermeer jarenlang in voor de uitgifte van identiteitsdocumenten, was jarenlang omnipresent in Kosovo en is er heden nog steeds aanwezig. Het vermoeden dat u de afgelopen jaren niet meer in Kosovo verbleef, wordt verder gevoed door het feit dat ook uw partner geen idee heeft over wat UNMIK juist is of doet (CGVS, p. 5-6; CGVS partner, p. 5). Ten slotte zet de verklaring van uw partner dat zij niet weet wat KFOR is uw bewering tot mei/juni 2010 in Kosovo verbleven te hebben danig op de helling (CGVS partner, p. 3). Immers KFOR, hetgeen staat voor 'Kosovo Force', is de vredesmacht van de NAVO die na het einde van de oorlog massaal werd ontplooid in Kosovo en tot op de dag van vandaag alomtegenwoordig is in het Kosovaarse straatbeeld.

Voorts kan er ernstig aan de geloofwaardigheid van uw relaas getwijfeld worden daar er enkele fundamentele inconsistenties zijn tussen de verklaringen van uzelf en deze van uw partner Jasari Ajse ten overstaan van het Commissariaat-generaal op 5 januari 2011. Zo verklaarde u een vier- à vijftal dagen na het incident in mei/juni 2010, waarbij u door twee onbekende gemaskerde Albanezen thuis werd geslagen, Kosovo te hebben verlaten en naar Vranje te zijn vertrokken (CGVS, p. 7). Uw partner verklaarde in dit verband echter dat jullie na het incident nog ongeveer een maand in Kosovo hebben verbleven. Verder strookt haar verklaring dat u na het incident acht of negen dagen in het ziekenhuis lag geenszins met uw verklaring reeds vier of vijf dagen na het incident naar Vranje te zijn vertrokken (CGVS partner, p. 6-7). Verder valt uw bewering dat die onbekende Albanezen iets na middag bij u thuis binnenvielen maar moeilijk te rijmen met de bewering van uw partner ter zake. Zij verklaarde immers dat jullie belagers omstreeks 18u-18u30 binnenvielen (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 7). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw relaas zetten de algemene geloofwaardigheid ervan danig op de helling. Bovendien moet in dit kader opgemerkt worden dat jullie verklaringen thuis aangevallen te zijn door gemaskerde Albanezen maar moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de gemeente Gjilan wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In dit verband stelden zowel u als uw partner immers zelf, met uitzondering van het incident dat plaatsvond in mei/juni 2010, geen noemenswaardige problemen te hebben gekend met andere burgers (CGVS, p. 8; CGVS partner, p. 8). In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde veiligheidsproblemen voor hulp of bescherming geen of onafdoende beroep kon / zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie noch u, noch uw partner overigens ooit concrete problemen gekend hebben (CGVS, p. 8; CGVS partner, p. 8). U verklaarde in dit verband immers zelf dat de politie naar aanleiding van het incident waarbij de onbekende Albanezen uw huis binnenvielen bij u thuis ter plaatse kwam en de nodige vaststellingen deed. Zo werden zowel u als uw partner ondervraagd over de feiten en werden er foto's genomen op de plaats delict. Aangezien u verwond was, bracht de politie u zelfs naar het ziekenhuis voor verzorging. U verklaarde overigens dat de politie haar werk gedaan had en ze niet veel meer anders zou hebben kunnen doen (CGVS, p. 8; CGVS partner, p. 7). Ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op

het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt wel dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U heeft in dit verband onvoldoende elementen aangebracht die tot deze conclusie zouden kunnen leiden. U verklaarde dat u het als Roma in Kosovo zeer moeilijk had om aan officieel werk te geraken. U schreef zich weliswaar in bij een tewerkstellingsbureau, maar ondanks dat er soms wel officieel werk te verkrijgen was, werd het ten gevolge van uw etnie niet aan u toebedeeld (CGVS, p. 3, 8). U verkreeg echter wel een maandelijkse sociale bijdrage (CGVS, p. 4). U maakte tevens duidelijk dat uw kinderen niet naar school konden gaan in Kosovo omdat u niet de financiële middelen had om hen in te schrijven (CGVS, p. 3). Er kan nochtans opgemerkt worden dat in Gjiilan zowel de scholen die het Kosovaarse curriculum als de scholen die het Servische curriculum volgen gratis tekstboeken verschaffen aan Roma-kinderen in de eerste graad. Bijkomend dient hier benadrukt te worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op

internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

In verband met Servië - waar u sinds mei/juni 2010 verbleef, en waar u, in tegenstelling tot uw bewering niet over de Servische nationaliteit te beschikken (CGVS, p. 5), eveneens staatsburger van bent, zo blijkt uit het door u neergelegde nationaliteitsbewijs – heeft u evenzeer onvoldoende elementen aangebracht die erop zouden wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U beperkte zich tot de algemene verklaring niet naar Servië terug te kunnen omdat het daar toch hetzelfde is als in Kosovo (CGVS, p. 9). Zowel uw partner als u verklaarden nochtans in Servië geen noemenswaardige problemen gekend te hebben, noch met burgers noch met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 9; CGVS partner, p. 8). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat net zoals in Kosovo de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van de Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Ook in Servië is aldus een gestage vooruitgang in het bevorderen van de rechten van de Roma merkbaar.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo, maar niets meer. De brief waaruit blijkt dat u in België enkele malen deel nam aan een papierophaling toont aan dat u zich wenst te integreren in de Belgische samenleving, maar heeft op zich geen relevantie bij de beoordeling van uw asielaanvraag en vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner Jasari Ajse een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heb.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van J. A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Gjilan (Kosovo) en beschikt u over het Kosovaars staatsburgerschap. Tevens blijkt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten dat u ook over de Servische nationaliteit beschikt. Een tiental jaar geleden huwde u traditioneel met A. N. (O.V. 6.697.086). Uit uw verklaringen blijkt dat u Kosovo ontvluchtte om dezelfde redenen als degene die werden uiteengezet door uw partner. U verliet met uw partner Kosovo daar er een zeven- à

achtmaal maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal twee gemaskerde onbekende Albanezen jullie huis binnenvielen en geld eisten van jullie. Uw partner werd daarbij geslagen en u werd aan de haren getrokken. Na het incident verwittigden jullie de politie, die ter plaatse kwam. De politie ondervroeg u en deed de nodige onderzoeken op de plaats delict. Zo nam de politie ondermeer foto's. Daar uw partner er erg aan toe was, werd hij door de politie naar het ziekenhuis gebracht. In de periode dat uw partner in het ziekenhuis diende te verblijven, ongeveer acht dagen, had u schik om alleen thuis te blijven. De politie verzekerde u dat u geen schrik diende te hebben daar er agenten in de wijk zouden oppassen. Ongeveer een maand na het incident besloten jullie Kosovo te verlaten en trok u met uw gezin naar een neef van uw partner in Vranje (Servië). Daar de neef van uw partner zelf vijf kinderen had, kon u daar niet blijven en vertrok u met uw gezin eind september 2010 naar België. Na een twee- à drietal dagen gereisd te hebben, kwam u in België aan op 1 oktober 2010, waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u er de Albanezen vreest. Voorts kon u in Kosovo niet leven en werken zoals het hoort. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 31 maart 2004 door de gemeente Obilic (Kosovo), en uw Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs, beide uitgereikt op 6 september 2010 te Nis (Servië).

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw partner, A. N. (O.V. 6.697.086), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: (...)

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, geboorteakte en nationaliteitsbewijs staven enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo, maar deze worden in deze beslissing nergens betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de "Schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht". Voorts wordt zowel in een derde onderdeel van het eerste middel als in het vierde middel de "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangevoerd". Verzoekers verwijzen naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en menen dat "Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting (...) De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer hij de gegevens, die hij gaat gebruiken om zijn beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. (...) Het horen van verzoekers kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand

inzage hadden gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd, en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.3. Inzake de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verzoekers werden nuttig gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, zij konden een vragenlijst opmaken en indienen en werden nogmaals uitgebreid ondervraagd op het Commissariaat-generaal. Derhalve hebben verzoekers ruimschoots de kans gehad hun standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen noch dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoekers tonen niet aan dat dit anders is.

2.4. Voor zover verzoekers menen aanspraak te kunnen maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

2.5. Wat het recht tot inzage betreft waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het dossier alvorens zijn beslissing te nemen. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). In casu heeft verzoeker bezwaarlijk een belang bij het argument nu uit het administratieve dossier of uit het verzoekschrift niet blijkt dat hij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Het verzoekschrift beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch laat na aan te tonen dat verzoekers in casu benadeeld werden. Daarbij dient te worden benadrukt dat de inhoud van het administratief dossier met inbegrip van de gehoren in essentie door verzoekers worden bepaald in die zin dat de bewijslast bij verzoekers ligt en zij alle nuttige informatie ter staving van hun asielrelaas zowel mondeling als schriftelijk dienen aan te brengen.

2.6. Verzoekers roepen als tweede middel *“de schending van artikel 52 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht”* en als derde middel de *“Schending van de Conventie van Genève van 28.07.1951 in samenhang met de schending van artikel 3 en 5 E.V.R.M.”* in.

2.7. De Raad merkt voorts op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Verweerder merkt overigens terecht op dat de dossiers wel een situatie betreffen waarvoor artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang en binnen een korte termijn een beslissing wordt genomen. Verweerder

verwijst hiervoor naar de brief van Staatssecretaris Wathelet dd. 18 oktober 2010 waarin de toepassing van artikel 52/2, §2 wordt gevraagd voor asielaanvragen uit Servië, Macedonië en Kosovo.

2.8. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Verzoekers betwisten de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers verklaarden Kosovaarse staatsburgers te zijn, zij zouden hun land van herkomst hebben ontvlucht omdat zij er omwille van hun Roma-etnie gediscrimineerd werden. Bovendien zouden Albanezen hun huis binnengedrongen hebben, geld geëist hebben en hen fysiek aangevallen hebben. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers asielmotieven omdat zij niet aannemelijk hebben gemaakt in Kosovo verbleven te hebben voor hun komst naar België, tegenstrijdige verklaringen aflegden inzake de inval van Albanezen wat de rechtstreekse aanleiding geweest zou zijn voor hun vlucht en uit algemene informatie blijkt dat de algemene situatie in Kosovo en Servië positief is geëvolueerd en de Roma louter omwille van hun etnie geen behoefte hebben aan internationale bescherming.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.3. Indien verzoekers beweren Kosovaren te zijn en dat hun asielaanvraag dient te worden afgewogen ten opzichte van Kosovo, kan minstens worden verwacht dat zij hun Kosovaarse nationaliteit aannemelijk maken. Verzoekers tonen hun Kosovaarse identiteit echter niet aan. Daargelaten dat de stukken die zij neerlegden niet vertaald zijn, blijkt uit het administratief dossier dat zij enkel Servische identiteitsstukken neerlegden waaruit hun Servische nationaliteit blijkt. Dit wordt door verzoekers niet betwist. Dat verzoekers geen Kosovaarse identiteitsdocumenten neerlegden klemt temeer nu hun beweerde Kosovaarse nationaliteit niet ondersteund wordt door navenante kennis aangaande Kosovo en de internationale organisaties als de UNMIK en de KFOR die de voorbije jaren een centrale plaats innamen in het dagelijkse leven in Kosovo.

3.4. Verzoekers betwisten de vastgestelde onwetendheden niet maar benadrukken dat zij *“ongeschoold zijn, hun rechten en plichten ternauwernood kennen, en aldus geenszins instanties die zich bezig houden met ondermeer de uitgifte van identiteitsdocumenten”* kennen en menen *“Dat dit toch bezwaarlijk een reden kan zijn om te besluiten dat het vluchtverhaal van verzoekers bedrieglijk zou zijn.”* In dezelfde zin argumenteren verzoekers inzake de tegenstrijdigheden in hun verklaringen dat *“zij beiden ongeschoold zijn, zodat er zich inderdaad verwarring kan hebben voorgedaan omtrent het uur dat de feiten zich hebben voorgedaan, en hoeveel dagen na de feiten men effectief is vertrokken.”* Verder stellen verzoekers zich *“de vraag of het vluchtverhaal determinerend kan zijn om tot een definitief besluit te komen. Het staat immers vast dat de feiten, met name dat verzoekers werden aangevallen door onbekende mannen en ernstig toegetakeld werden, niet betwist worden. Het draait er toch om dat verzoekers net omwille van deze feiten, een gegronde vrees hebben om verder ernstige schade te lijden. Daarnaast wensen verzoekers tevens te benadrukken dat het Commissariaat-Generaal in zijn beslissing zelf effectief toegeeft dat de situatie voor Roma in Kosovo en Servië er inderdaad niet rooskleurig uitziet en dat zij inderdaad gediscrimineerd werden. Men tracht dit echter te neutraliseren door te stellen dat men verscheidene initiatieven onderneemt waarbij men de situatie voor Roma's tracht*

te verbeteren. Het enkele feit dat er dergelijke initiatieven dienen ondernomen te worden wijzen ontegensprekelijk op het gegeven dat Roma zigeuners tot op de dag van vandaag nog steeds gediscrimineerd werden, ondanks het grondwettelijk verbod. Het feit dat men initiatieven onderneemt om dit te verbeteren, brengt per definitie met zich mee dat discriminatie in de praktijk nog steeds kommer en kwel is. Ook de bewering dat discriminatie van Roma's vaak in de hand wordt gewerkt door de cultuur van Roma's zelf, raakt kant noch wal, Vooreerst geeft de Commissaris- Generaal met deze stelling wederom toe dat de ernstige vrees van verzoekers wel degelijk gegrond is. Ten tweede wensen verzoekers te benadrukken dat zij als Roma zigeuners in een vicieuze cirkel zitten waar zij uiteraard niet uit geraken, de verscheidene initiatieven ten spijt" en besluiten dat de commissaris-generaal "duidelijk een beoordelingsfout gemaakt" heeft.

3.4.1. Verzoekers tonen niet aan dat hun ongeschooldheid kennis kan verhinderen van elementaire gegevens die zich afspeelen in hun dagelijkse leven en directe leefwereld te meer nu ze wel in staat waren een clandestiene reis naar België te organiseren met de bedoeling in België asiel aan te vragen en een nieuw leven op te bouwen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden (UNMIK en de KFOR) worden niet weerlegd en halen de waarachtigheid van het asielrelaas dan ook onderuit. De bewering in het verzoekschrift dat zij zich niet bezig hielden met documenten is overigens in strijd met enerzijds de vaststelling dat zij wel Servische identiteitsstukken konden neerleggen en anderzijds verzoekers verklaringen ter verhoor ook over Kosovaarse identiteitsstukken te hebben beschikt maar dat "Mijn identiteitskaart IK en de geboorteaktes van de kinderen raakten we kwijt op weg naar hier" (gehoorverslag verzoeker, p.5). Waar verzoekers wijzen op de algemene situatie van de Roma in Kosovo kan de Raad slechts vaststellen dat zij hun Kosovaarse nationaliteit en afkomst niet aannemelijk maken en derhalve evenmin dat hun asielaanvraag dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Kosovo. Wat Servië betreft blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat de algemene situatie er positief evolueert, dat de Servische autoriteiten hebben erkend dat de Roma er kunnen gediscrimineerd worden en allerhande wetgeving en initiatieven hebben ontwikkeld via allerhande comités en actieplannen om de Roma's te integreren in de maatschappij en discriminatie tegen te gaan en de Roma er geenszins een systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te vrezen hebben, noch een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoekers geen concrete discriminatie, laat staan een vervolgingsfeit ten opzichte van Servië aanvoeren. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot loutere beweringen maar voeren zelf geen algemene informatie aan inzake de algemene situatie in Servië die de bevindingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk een persoon al dan niet erkennen als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus

niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Waar artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat voorafgaat.

6. Ten slotte vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen en menen dat “*De Commissaris-Generaal had minstens moeten beslissen dat verder onderzoek noodzakelijk was en had de asielaanvraag niet zonder meer mogen afwijzen*”. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK